

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XIX. — Wydana i rozestana dnia 5. lutego 1918.

Treść: (39—42.) 39. Rozporządzenie, w sprawie utworzenia wydziału zawodowego handlarzy skór. — 40. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania obrotu cielęcymi trawienicami, służącymi do wyrobu sera. — 41. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania wiktowania się poza domem. — 42. Rozporządzenie, w sprawie utworzenia we Wiedniu-St. Marx urzędowego biura odbiorczego dla bydła i mięsa.

39.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 29. stycznia 1918,

w sprawie utworzenia wydziału zawodowego
handlarzy skór.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, i rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Wydział zawodowy handlarzy skór.

Dla zastępowania specjalnych interesów handlu skór wszelkiego rodzaju tworzy się „Wydział zawodowy handlarzy skór“.

Ten wydział zawodowy ma swą siedzibę we Wiedniu.

§ 2.

Cel wydziału zawodowego.

Do wydziału zawodowego handlarzy skór należy:

- a) wydawanie opinii i przedstawianie wniosków w sprawach, dotyczących handlu skór.
- b) wykonywanie zarządzeń, obejmujących te sprawy, o ile Minister handlu przekaze je wydziałowi;

c) współdziałanie w tych zarządzeniach gospodarstwa wojennego i przejściowego, które odnoszą się do handlu skór.

Uchwały, mające zasadnicze znaczenie, należy podać do wiadomości dyrekcji gospodarczego wydziału kupiectwa (rozporządzenie z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257). Jeżeli dyrekcya ta skonstatuje, że uchwały nie zgadzają się z interesami poszczególnych gałęzi handlu, natenczas winna ona przez wspólne narady z dyrekcją wydziału zawodowego wyjaśnić zachodzące wątpliwości i starać się o porozumienie; jeżeli usiłowania te spełzną na niczem, ma dyrekcya wydziału gospodarczego przedłożyć uchwałę wydziału zawodowego ze swemi uwagami Ministrowi handlu do decyzji.

§ 3.

Skład wydziału zawodowego.

Wydział zawodowy handlarzy skór składa się co najwyżej z 35 członków, których mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem odwołania z grona handlarzy skór; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

§ 4.

Prawny charakter wydziału zawodowego.

Wydział zawodowy handlarzy skór jest osobą prawniczą i zastępuje go na zewnątrz jego dyrekcya. W imieniu dyrekcji podpisuje przewodniczący lub

w razie doznania przez siebie przeszkody jeden z jego zastępców.

§ 5.

Dyrekcja wydziału zawodowego.

Dyrekcja wydziału zawodowego handlarzy skór składa się z przewodniczącego, dwóch jego zastępców i z dalszych co najwyżej dziewięciu członków.

Członków dyrekcji mianuje Minister handlu z zastrzeżeniem każdorazowego odwołania; spełniają oni swe funkcje jako urząd honorowy.

Dyrekcja zastępuje związek na zewnątrz i sprawuje wszystkie czynności a w szczególności prowadzi także potrzebne pertraktacje z innymi organizacjami gospodarstwa wojennego i przedsiębiorczego.

Do niej należy rozstrzygnięcie we wszystkich sprawach, w których nie jest wyraźnie przewidziane powzięcie uchwały przez wydział (§ 7.).

Dyrekcji wolno przybierać na swe posiedzenia fachowych członków wydziału i innych ekspertów w charakterze doradców.

Dyrekcja winna składać wydziałowi bieżące sprawozdania o swej działalności, jest ona obowiązana do składania rachunków i ma przedkładać corocznie wydziałowi zamknięcie rachunkowe do zbadania i zatwierdzenia.

Przewodniczący zwołuje dyrekcję i wydział na posiedzenia i na nich przewodniczy.

Dyrekcja ustanawia urzędników i siły pomocnicze i reguluje prowadzenie czynności. Zasadnicze uchwały w tym względzie i ustanawianie osób na stanowiska kierujące podlegają zatwierdzeniu Ministra handlu.

§ 6.

Prowadzenie czynności przez dyrekcję.

Dyrekcja zbiera się na posiedzenia w miarę potrzeby.

Odnosne zaproszenia wystosowuje się do członków dyrekcji i do komisarza rządowego (§ 10.) pisemnie lub telegraficznie.

Dyrekcję należy zwołać na posiedzenie w ciągu dni ośmiu, jeżeli tego zażąda komisarz rządowy lub co najmniej dwóch członków dyrekcji, z podaniem przedmiotów obrad.

Dyrekcja jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli zostali zaproszeni wszyscy członkowie i komisarz rządowy i jest obecnych przynajmniej pięciu członków; uchwały jej zapadają większością głosów, w razie równości głosów staje się uchwałą to zdanie, do którego przyłączył się przewodniczący. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

§ 7.

Pełne zebranie wydziału zawodowego.

Do pełnego zebrania wydziału zawodowego należy:

- ustalanie zasad dla traktowania spraw, wymienionych w § 2.;
- czuwanie nad obrotem kasowym i składaniem rachunków, tudzież powzięcie uchwały w sprawie pokrycia kosztów sprawowania czynności przez wydział;
- ustanawianie podwydziałów dla wstępnego obradowania nad pewnymi kwestyami;
- obradowanie i powzięcie uchwały co do wszystkich innych spraw, przekazanych mu przez dyrekcję lub komisarza rządowego.

Uchwały wydziału są dla dyrekcji wiążące.

§ 8.

Porządek czynności wydziału zawodowego.

Wydział zbiera się w miarę potrzeby. Na żądanie komisarza rządowego lub na pisemny wniosek przynajmniej sześciu członków wydziału należy zwołać wydział na posiedzenie do dni czteremastu.

Zaproszenia na posiedzenia wystosowuje się do członków i do komisarza rządowego pisemnie lub telegraficznie.

Na zarządzenie przewodniczącego lub komisarza rządowego można powoływać na posiedzenia znawców z głosem doradczym.

Wydział jest zdolny do powzięcia uchwał w razie obecności przynajmniej dziesięciu członków wydziału, pośród których znajduje się przynajmniej czterech członków dyrekcji. Przewodniczący głosuje także; w razie równości głosów rozstrzyga jego głos. Komisarz rządowy nie bierze udziału w głosowaniu.

Członkowie wydziału mają prawo każdego czasu wystosowywać wnioski do dyrekcji, co do których winna ona powziąć jaknajrychlej uchwałę. Obrady i powzięcie uchwały należy utrzymywać w tajemnicy, jeżeli tak uchwalono albo komisarz rządowy tego zażąda.

§ 9.

Szczególne obowiązki funkcjonariuszy i urzędników wydziału zawodowego.

Wszyscy członkowie dyrekcji i wydziału oraz wszystkie osoby, biorące udział w prowadzeniu

czynności. winny przestrzegać najzupełniejszej bezstronności i największej sumienności.

Wszyscy funkcyonaryusz i urzędnicy wydziału są obowiązani przestrzegać tajemnicy co do wszystkich spraw, o których powzięli wiadomości w tym swoim charakterze, a których użytkowanie lub rozszerzanie pozaurzędowe sprzeciwia się celom wydziału lub też dotyczy stosunków przedsiębiorstw poszczególnych osób: mają oni to przyrzec na piśmie.

Jest obowiązkiem dyrekeji starać się o to, by zapobiedz nadużyciom przy użytkowaniu lub podawaniu wiadomości o stosunkach kupieckich, jakie wpłynęły do wydziału.

Urzędnicy i siły pomocnicze mają usłuchać wezwania do udzielenia wiadomości, dostarczonych kancelaryi przez interesentów, tylko wówczas, gdy takie wezwanie zostanie wysłusowane do nich przez komisarza rządowego lub gdy dyrekeja powoźnie w tym kierunku uchwałę a komisarz rządowy ją zatwierdzi.

§ 10.

Nadzór państwowy.

Wydział zawodowy handlarzy skór stoi pod nadzorem państwowym, który wykonuje komisarz rządowy. Mianuje go Minister handlu.

Komisarza rządowego należy zapraszać na wszystkie posiedzenia i ma on prawo do zabierania w każdej chwili głosu i stawiania wniosków, co do których musi być powzięta uchwała. Ma on nadto prawo odraczania wykonania uchwał i zarządzeń wydziału i jego dyrekeji na tak długo, aż Minister handlu wyda ostateczną decyzję.

Komisarz rządowy ma prawo wglądania do wszystkich ksiąg, zapisków i aktów i prawo żądania wszelkich wyjaśnień, jakie uważa za potrzebne.

§ 11.

Kary.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia tudzież zarządzeń, wydanych na jego podstawie przez Ministra handlu, o ile działanie to nie podlega surowszemu ukaraniu, będzie karała władza polityczna pierwszej instancyi grzywnami do 5000 K albo aresztem do trzech miesięcy.

§ 12.

Rozwiązanie wydziału zawodowego.

Rozwiązanie wydziału zawodowego handlarzy skór uskutecznią Minister handlu po wysłuchaniu

dyrekeji oraz gospodarczego wydziału kupiectwa (§ 15. rozporządzenia z dnia 15. czerwca 1917, Dz. u. p. Nr. 257).

§ 13.

Początek mocy obowiązującej.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Wioser wr.

40.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 30. stycznia 1918,

w sprawie uregulowania obrotu cielęcymi trawieniami. służącymi do wyrobu sera.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

Zajęcie.

§ 1.

Wszystkie służące do wyrobu sera trawienie cielęce, zwane w dalszym ciągu krótko trawieniami, które w chwili wejścia niniejszego rozporządzenia w życie znajdują się w rzeźniach publicznych lub u handlarzy, tudzież wszystkie trawienie, które przypadną w przyszłości przy rzezi w rzeźniach publicznych lub w wyrobniach przemysłowych, zajmuje się na rzecz austriackiego towarzystwa obrotu bydłem i mięsem we Wiedniu; wyjątek stanowią trawienie, które pochodzą z rzezi dokonywanych we własnym zarządzie wojska lub które z takich rzezi w przyszłości przypadną.

§ 2.

Zajęcie ma ten skutek, że osobom prywatnym nie wolno sprzedawać ani przerabiać trawieńców cielęcych i że jest to dozwolone tylko austriackiemu towarzystwu obrotu bydłem i mięsem.

Istniejące umowy, które sprzeciwiają się temu zarządzeniu, są nieważne.

Władza polityczna I. instancyi może zezwolić na wyjątki na rzecz tych serkarni, które dotychczas sporządzały same potrzebną im podpuszczkę.

Przechowanie i oddanie.**§ 3.**

Właściciele i przechowcy zajętych trawieńców są obowiązani aż do ich odebrania przez austriackie towarzystwo obrotu bydłem i mięsem w odpowiedni sposób z nimi się obchodzić i je przechowywać.

Obchodzenie się z trawieńcami i ich przechowywanie należy zastosować do wskazówek austriackiego towarzystwa obrotu bydłem i mięsem.

Ceny.**§ 4.**

Przy zakupie trawieńców nie wolno austriackiemu towarzystwu obrotu bydłem i mięsem płacić cen wyższych od cen poniżej podanych:

Za wysuszone trawieńce bez błędów od sztuki K 1-20

za wysuszone lecz uszkodzone trawieńce od sztuki K 0-80

za trawieńce, które w chwili wejścia niniejszego rozporządzenia w życie są już w posiadaniu handlarzy i w ciągu 14 dni, licząc od chwili skuteczności tego rozporządzenia zostaną zaofiarowane do zakupu austriackiemu towarzystwu obrotu bydłem i mięsem, może towarzystwo to zapłacić wykazane koszty nabycia, jednak nie więcej niż K 2-80 od sztuki przy trawieńcach wysuszonych i nieuszkodzonych.

Ułatwienie to gaśnie do 4 tygodni po wejściu tego rozporządzenia w życie.

Trawieńce importowane.**§ 5.**

Trawieńce, sprowadzone z krajów korony św. Szecepana, z Bośni i Hercegowiny, z obszarów okupowanych i z zagranicy cłowej, mają osoby, które zajęły się sprowadzeniem towaru, zaofiarować go do zakupu austriackiemu towarzystwu obrotu bydłem i mięsem w ciągu 8 dni po nadejściu towaru do Austrii, podając żądane ceny.

Oferenci są związani swą ofertą przez 14 dni z tym skutkiem, że w tym czasie nie wolno sprzedać towaru, będącego przedmiotem oferty.

Cena za towar, objęty przez austriackie towarzystwo obrotu bydłem i mięsem, będzie ustanowiona na podstawie dobrowolnego układu.

Jeżeli co do wysokości ceny porozumienie nie przyjdzie do skutku, ustanowi cenę za przybraniem stron ten sąd powiatowy, w którego okręgu towar się znajduje, w postępowaniu nie-spornem po wysłuchaniu znawców.

Ustanowienie ceny nie jest ograniczone cenami najwyższymi, ustanowionemu w § 4.

Austriackie towarzystwo obrotu bydłem i mięsem jest obowiązane przy objęciu zażądanego dla siebie towaru zapłacić na razie w gotówce zaofiarowaną przez siebie cenę kupna.

§ 6.

Rozstrzygnięcie sądu powiatowego można zaczepić rekuresem w ciągu dni 8. Przeciw rozstrzygnięciu II. instancyi jest dalszy środek prawny niedopuszczalny.

O ile kosztu postępowania ma zwrócić jedna ze stron albo należy je rozdzielić między strony rozstrzyga sąd według swobodnego uznania. Postępowanie sądowe nie odraża obowiązku dostawy.

Postanowienia karne.**§ 7.**

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą karali władze polityczne I. instancyi grzywnami do 20.000 K albo aresztem do 6 miesięcy.

Władza może nadto orzec przepadek towarów, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnień przemysłowego.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Höfer wlr.

Wimmer wlr.

Silva-Tarouca wlr.

41.**Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności z dnia 31. stycznia 1918,**

w sprawie uregulowania wiktowania się poza domem.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

W przemysłowych i nieprzemysłowych jadłodajniach nie wolno jednej osobie podawać więcej, aniżeli:

A. w zwykłej porze obiadowej:

jedną zupę,
jedno mięso z przystawką,
jedną leguminę albo ser.

B. w zwykłej porze na kolację:

jedno mięso z przystawką,
jedną leguminę albo ser.

C. w innej porze:

jedną zupę lub jedno mięso.

Owoce i kompot można podawać do każdego jedzenia.

W dniach, w których spożywanie mięsa jest powszechnie zakazane, należy zamiast potraw mięsnych podawać takie potrawy, do których sporządzenia nie użyto mięsa.

Także w innych dniach można potrawę mięsną zastąpić potrawą z ryb lub jarzyn.

Części wewnętrzne i kielbasy uważa się za potrawę mięsne.

Właściciel jadłodajni ma wyznaczyć na wydawanie obiadów i kolacji pewien czas w jednym ciągu odpowiednio do miejscowych stosunków i zwyczajów. Obrane godziny musi się podać do wiadomości władzy i uwidocznic na odnośnym lokalu w takim miejscu, aby można je łatwo z ulicy odczytać.

Postanowienia poprzedniego ustępu nie mają zastosowania do restauracji kolejowych.

§ 2.

Polityczna władza krajowa może na przedsiębiorstwa gospodnie i szynkarskie w pewnych obszarach albo na poszczególne przedsiębiorstwa gospodnie i szynkarskie nałożyć obowiązek do regularnego wydawania w południe i wieczór co najmniej jednego menu po cenie naprzód oznaczonej. Pod menu należy rozumieć po myśli tego rozporządzenia co najmniej zupę i potrawę z mięsa, ryb lub jarzyn z przystawką albo potrawę z mięsa, ryb lub jarzyn z przystawką i leguminę albo zupę, jarzynę i leguminę: co do najwyższego wymiaru rozstrzygają postanowienia § 1.

Przedsiębiorstwa gospodnie i szynkarskie, które regularnie wydają menu po myśli poprze-

dniego ustępu, mają donieść politycznej władzy powiatowej o składzie i cenie tego menu.

§ 3.

W przedsiębiorstwach gospodnich i szynkarskich wolno wydawać leguminy tylko po otrzymaniu za każdą porcję takiej części karty wykazowej o zużyciu chleba i mąki (karty podróżnej), jaka odpowiada wadze 25 g mąki. Polityczna władza krajowa ustanawia sposób przeprowadzenia tego ukrócenia kart.

Pod leguminą po myśli tego rozporządzenia należy rozumieć każdą potrawę, sporządzoną w przeważnej części z przedniej mąki lub jej surogatu wszelkiego rodzaju, którą podaje się jako samoistną potrawę albo jako przystawkę. Wyjęte od tego są sporządzone z mąki dodatki do zupy w zwykłym dotąd wymiarze.

§ 4.

Postanowienia rozporządzeń Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 218, względnie z dnia 3. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 89, w sprawie ograniczenia konsumpcji mięsa i tłuszczu, pozostają w mocy.

§ 5.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów, będzie karała polityczna władza powiatowa grzywną do 20.000 koron albo aresztem do 6 miesięcy.

Jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, można orzec również utratę uprawnień przemysłowego.

W razie istnienia okoliczności obciążających, w szczególności gdy przekroczenie popełniono poraz wtóry, można nałożyć powyższe kary obok siebie.

§ 7.

Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do publicznych i prywatnych zakładów leczniczych.

§ 8.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu 15. lutego 1918.

Höfer wtr.

42.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa z dnia 1. lutego 1918,

w sprawie utworzenia we Wiedniu-St. Marx urzędowego biura odbiorczego dla bydła i mięsa.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Urząd dla wyżywienia ludności utworzył we Wiedniu-St. Marx urzędowe biuro odbiorcze dla bydła i mięsa.

§ 2.

Urzędowemu biuru odbiorczemu dla bydła i mięsa należy dostarczać wyłącznie wszystko bydło i mięso,

a) które przeznaczone jest dla obszaru gminy miasta Wiednia oraz gmin, wymienionych

w § 2. regulaminu targowego dla wiedeńskiej głównej targowicy na zwierzęta w St. Marx,

b) wszystko bydło i mięso, które prócz bydła i mięsa, oznaczonego w punkcie a), zostanie sprowadzone do Austrii z Węgier i Krocacji.

Dostawa odbywać się ma według zarządzeń komisji targowej dla głównej targowicy na zwierzęta w St. Marx.

§ 3.

Za przekroczenia tego rozporządzenia będą karane władze polityczne I. instancji grzywnami do 20.000 koron lub aresztem do 6 miesięcy. W razie istnienia okoliczności obciążających można obok kar aresztu nałożyć grzywny. Władza może nadto orzec przepadek towaru, do którego czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełniono przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawienia przemysłowego.

§ 4.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Höfer wlr.

Silva-Tarouca wlr.